

[Lone Dybkjær]

ter, og som vi da alle sammen har ladet os inspirere af – og det skal de ikke have utak for.

Hr. Ole Espersen sagde, at vi har et fælles ansvar for, at vi har en nation på venteliste, og vi har et fælles ansvar for, at vi har en nation, der kassetænker. Nu synes jeg altid, vi skal passe en lille smule på med at kritisere vores egen nation mere, end godt er, for trods alt har vi jo nogle systemer, der er ganske gode, men derfor er problemet jo alligevel rigtigt. Men hvad er grunden? Ja, den er selvfølgelig, at det system er bygget op på et tidspunkt, hvor landet så anderledes ud, hvor velfærdssamfundet så anderledes ud, og hvor frem for alt prioriteringerne i velfærdssamfundet var anderledes end i dag.

Derfor synes jeg, det er rigtigt, og det er også min egen indfaldsvinkel til det, at vi nu skal diskutere, hvordan det nye danske velfærdssystem skal se ud – det er også den debat, fru Mimi Jakobsen rejser, og som jeg synes er vigtig. Altså: Hvad skal de økonomiske rettigheder være? Hvad skal trangsbestemte rettigheder være? Hvem skal på nuværende tidspunkt have til fordel for nogle andre?

Jeg er meget enig med fru Mimi Jakobsen i, at der er en række gamle, der er nødt til at have mere hjælp, end de har, og som oplever en forringelse. Der er mange psykiatriske patienter, der oplever, at de er fuldstændig udstødt af samfundet, og at vi ikke kan gøre noget for dem. Men det er jo en ganske omfattende diskussion, vi så skal i gang med, for det betyder jo, at vi nu skal til om ikke at afvikle så i hvert fald i højere grad at nedtone en række af de generelle tilskud og systemer, vi har haft tidligere, til fordel for nogle mere specifikke ydelser.

Lad mig nævne et enkelt eksempel. Jeg har altid brugt mig selv som et eksempel, når man siger, at alle enlige mødre har det dårligt. Jeg vil gerne melde mig som hørende til den kategori, der ikke har haft det dårligt, hverken økonomisk eller på anden vis. Det betyder ikke, at jeg ikke har syntes, det lejlighedsvis har været hårdt arbejde undervejs, men denne mere generelle tendens med, at børnefamilierne har det hårdt, enlige mødre har det hårdt, osv., må vi forlade. Vi er nødt til nu at håndtere nogle af de svagere grupper, og vi har nævnt nogle af dem her.

Men netop de eksempler viser jo også, at det er lettere sagt end gjort, og at det er et meget større reformsystem, vi skal i gang med. Netop det at gå fra nogle generelle ydelser til nogle mere specifikke ydelser er jo en enorm omprioritering, som er vanskelig.

Lad mig tage udgangspunkt i borgernes rettigheder, som de foreliggende beslutningsforslag og lovforslag omhandler. Det er rigtigt, at disse forslag er udløst af, at mange borgere føler sig frustreret over systemet og med rette. Vi kender alle sammen nogle eksempler, og jeg har lyst til at illustrere det med noget, der igen viser, at det desværre formentlig er nogle systemændringer, der skal til, og ikke bare et spørgsmål om, at man skal svare på brevene.

Lad mig tage et eksempel: En mig nærtstående person, som muligvis kunne få en social ydelse, får faktisk en fremragende sagsbehandling. Det tager nok en god måneds tid, inden hun kan få fat i sagsbehandleren, men når hun får fat i sagsbehandleren, går det fint. Sagsbehandleren skal så for at komme videre i systemet have hendes hospitalsjournal, og da der er gået en 3-4 uger, henvender hun sig atter for at spørge, hvordan det går. Sagsbehandleren undersøger så, hvordan det er gået. Brevet er gået af sted for tre dage siden fra samme kontor eller et kontor på 1. sal, og så går resten sådan set af sig selv, idet dog sagsbehandleren siger, det nok er klogt at kontakte hospitalet for at sikre sig, at det går hurtigt igennem dér.

Det er alt sammen udmærket for én, der er i stand til det. Det gik udmærket, men man må bare sige, at der her formentlig er noget grundlæggende galt i systemet. Når man er så længe om at få nogle banale breve, der er skrevet, ekspederet videre og få sat et frimærke på, tror jeg ikke, der er tale om ond vilje fra nogen, og jeg tror heller ikke, vi kan klare det med flere ansatte. Jeg tror, det er systemet, der er et eller andet galt med på en eller anden måde.

Et andet eksempel, som viser noget andet om systemet, er den situation, der opstår i forbindelse med, at samme person skal overflyttes fra én fysiurgisk klinik til en anden inden for samme kommune, fordi hun har flyttet adresse. Hun er diagnosticeret for en alvorlig sygdom både af læge, speciallæge og hospital, så hun har krav på en fysiurgisk behandling.

Så skal hun flytte fra én fysiurgisk klinik til en anden nogle få gader derfra. En overlæge